

Rozhovory se životem

22

OBSAH

1. Indická moudrost-----	5
2. Příklady vyšší pomoci-----	6
3. Rostliny a počasí-----	11
4. Vyprávění sebevraha-----	15
5. Rozumové myšlení, inspirace, intuice-----	19
6. Univerzum-----	21

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

Čen, kdo nežije jen pro slávu a chválu ostatních, je vládcem nad sebou samým. Zůstává silný, vyrovnaný a klidný, ať získává nebo ztrácí.

Anthony de Mello

Indická moudrost

Moudrý Mistr se rozhodl přezkoušet svoje žáky, jak hluboko poznali a pochopili jím přinášenou duchovní pravdu.

Dal každému dřevěnou hůl a řekl jim: „Jděte na místo, kde vás nikdo nemůže pozorovat. Zlomte tuto hůl a zahrabejte ji do země!“

Žáci se rozloučili s Mistrem a vydali se hledat místo, kde by je nikdo neviděl, jak zahrabují zlomenou hůl.

Jeden šel daleko do vysokých hor, vystoupil na nejvyšší vrchol, kde vyhledal osamělou jeskyni. Tam zlomil a schoval Mistru hůl.

Druhý volil cestu hustým pralesem. Když neviděl žádné zvíře, rozlomil a skryl svoji hůl pod hustým keřem.

Třetí putoval dlouho po břehu moře, než se ponořil až k jeho dnu, kde zahrabal do písku zlomenou hůl.

Další žák využil svoje vnitřní síly k deportaci až do nejvzdálenějšího koutku vesmíru, kde nepozorovaně, v samotě rozlomil hůl a schoval ji.

S hrdoostí a radostí vrátili se žáci zpět ke svému Mistrovi a vyprávěli mu, jak splnili jeho přání.

Jen poslední z nich se dlouho nevracel. Když se konečně objevil, pokorně a se smutkem podal svému Mistrovi svěřenou mu hůl se slovy: „Milovaný Mistře! Dlouho jsem hledal. Přešel jsem hory, putoval pralesem, prošel jsem pouští a ponořil se na dna oceánů, hledal jsem ve vesmíru a všude, kde bych mohl ukrýt tvoji hůl tak, aby ji nikdo neviděl. Nedokázal jsem to. Nikde jsem nebyl sám. Všude jsem cítil přítomnost Boha, který mne provázel. Nemohl jsem tvoje přání splnit.“

Mistr obejmul tohoto žáka s radostí: „Jen ty jediný jsi porozuměl mému učení a poznal, že nikde nejsi sám. Bůh je všude s tebou!“

Příklady vyšší pomoci

Nikdy jsem neviděla Boha,
nikdy jsem nebyla v nebi.
Přesto vím zcela jasně,
že Bůh i nebe existují.

Emily Dickinson

Jméno *anděl* pochází ze starořeckého slova *angelos* - posel. Andělé jsou Božími posly a náležejí k mystériím všech světových kultur.

Žili již v představách starých Asyřanů a Mezopotámců, v mystériích starých židů, prvotních křesťanů, v nauce Zoroastra, Buddha, v taoismu i islámu. Každá kultura měla pro ně vlastní jméno. Wikingové například nazývali anděly Walküre, Peršané Ferehsta, Hindus Apsaras.

Andělské představy prvních křesťanů se dochovaly až dodnes, ovlivňovány hierarchickou klasifikací andělů, stanovenou v 5. nebo 6. století Dionysem Aeropagitou.

Andělé nemají křídla. Představa okřídlených andělů vychází jednak ze symbolického významu křídel jako ochranného pláště, ale hlavně z lidské fantasmie, která si není schopna představit pohyb nadhmotných bytostí působením vlastní vnitřní energie.

Andělé jsou čisté nebo dokonalé Božské bytosti, které se neprovinily proti zákonitosti Boží a proto nemusely procházet inkarnačními cykly k opětovnému dosažení původní čistoty nebo bytosti, které již tento pročišťující cyklus ukončily.

Každý člověk byl stvořen jako čistá bytost, jejímž úkolem bylo dosažení dokonalosti. Cílem a smyslem lidského života je znovuzískání původní čisté duchovní struktury a návrat do životních sfér, které jsou jeho pravým domovem, domovem andělů.

Realitu a pomoc andělů vnímají citliví jedinci, ale i malé děti, jejichž duchovní vědomí není ještě potlačeno vědomím rozumovým. Dětské vnímání neviditelných bytostí, andělů, ale i bytostí negativních, které nás obklopují, je jasné a přesvědčivé. Mnoho rodičů je odmítá jako fantazii a tím ničí nejkrásnější zážitky dítěte.

te, které je schopné komunikace se svým duchovním průvodcem, přírodními bytostmi, mnohdy i s dušemi zemřelých rodinných příslušníků.

Pochybnostem, že vyšší pomoc opravdu existuje, podléhá jen ten, kdo vědomě potlačuje nevysvětlitelné události rozumovým vědomím, které na jejich vysvětlení nestačí.

Mac Donald vypráví v knize Sophy Burnham „A Book of Engels“ zážitek ze svého dětství:

„Moji sestru Marylin vozili rodiče každý den do školy autem. Před školou musela přejít frekventovanou ulici. Jednou vystoupila z auta, rozhlédla se a protože byla ulice volná, šla dále. Náhle se přiblížilo velkou rychlostí auto a strhlo ji k zemi s takovou silou, že se kulila několik metrů dál přímo k otevřenému kanálu. Hřízou strnulí rodiče si byli vědomi, že při pádu do otevřené, několik metrů hluboké šachty by byla všechna pomoc marná. Přesně na jejím okraji však zůstala Marylin jako zázrakem ležet.

Nikdo si nedovedl vysvětlit, co tak náraz zastavilo rychlý pohyb dítěte a všichni zúčastnění považovali jeho záchranu za zázrak. Jen Marylin, neuvěřitelně klidná a téměř nezraněná, se udiveně ptala ostatních:

„Vy jste neviděli toho velkého anděla, který zůstal s roztaženými rukama přede mnou stát a zachytil mě? Usmíval se a říkal, že nemám mít strach!“

Andělé hrají v životě každého člověka důležitou roli, i když si toho není nebo nechce být vědom. Většina lidí jmenuje jejich pomoc šťastnou náhodou nebo ji připisují působení toho, co jsou si schopni vysvětlit rozumem a pojmut hmotnými smysly.

Linda Georgian: „Your Guardian Angels“:

„Odjížděla jsem autem z domova v zimě, za nádherného slunečného dne. Ulice byly kluzké, nová vrstva sněhu pokrývala všechna nebezpečná místa, ale prosila jsem o pomoc a ochranu s plnou důvěrou, že mi bude dána.

Asi dva kilometry od domova jsem ztratila vládu nad svým vozidlem. Začalo se na kluzké silnici točit, až skončilo v navátém sněhu na okraji cesty.

„Pane, děkuji ti za ochranu a prosím tě, pošli mi anděla na pomoc, abych se dostala ven ze sněhu, jenž blokuje dveře vozidla. Já sama na to nemám sílu!“

Po krátké době se přede mnou náhle vynořilo cizí starodávné auto. Neviděla jsem ho přijíždět, neslyšela jsem jeho motor, ačkoliv jediná cesta, po které se mohlo přiblížit, byla přehledná a prázdná.

Silný mladý muž vystoupil a nabídl mně pomoc. Byla velká zima, ale byl jen velmi lehce oblečen. S úsměvem odmítl mou pomoc a pouze rukama nadzvedl ve sněhu zapadlé auto a postavil je pevně na silnici. Žasla jsem nad jeho silou a obratností a otevřela jsem dveře, abych mu poděkovala. Ale kde byl můj zachránce? Během několika vteřin zmizel, což bylo na daleko přehledné silnici neuvěřitelné. Marně jsem ho hledala.

Netroufala jsem si o tomto zážitku vyprávět. Vím, že by mně nikdo neuvěřil. Až dnes, po letech, hovořím o tom, co leží hluboko v mé duši s přesvědčením a vděčností, že vyšší pomoc, o kterou prosíme, nezůstane nikomu odepřena i když se uskuteční formou, kterou nejsme schopni pochopit.“

„Strávili jsme zimní dovolenou v Alpách a den před odjezdem domů jsme podnikli ještě poslední lyžařský výlet do překrásné horské krajiny.

Nevím, jak k tomu došlo, ale ztratila jsem označenou stopu a náhle jsem se řítila velkou rychlostí do údolí pode mnou. Byla jsem si vědoma, že procházím okamžiky mezi životem a smrtí. Pamatuji si jen na nádheru nebe, které se nade mnou prostíralo v nepopsatelné kráse. Hýřilo všemi barvami v nesčetných nuancích: modré, zelené, zlaté, růžové...

Tento pohled byl tak nádherný, že jsem měla pocit, že moje srdce pukne pocitem lásky a oddanosti Bohu, kterého jsem prosila o pomoc. Náhle jsem zůstala ležet bez pohybu. Teprve po delším okamžiku jsem vnímala nade mnou se sklánějící postavu, která mně pomáhala vstát.

Byl to zvláštní člověk. Jakoby se soustředilo v jeho očích a v celé postavě veškeré světlo slunečního dne. Nehovořil se mnou. Pomohl mně vstát, zkontroloval zda nejsem zraněna a připravil mi lyže. V tom okamžiku se přiblížil můj muž. Podával mi s hlubou

kým dikem ruku, ale můj záchrance náhle zmizel, stejně rychle jako se objevil. S úžasem jsme ho hledali kolem sebe až hluboko do přehledného údolí, ale neviděli jsme ani jediného člověka.

Odešli jsme k lanovce a vraceli se do údolí. Na poloviční cestě jsem hrůzou ztratila dech. Poznala jsem, že jen několik metrů od místa, kde jsem zůstala jako zázrakem ležet, se otevírá hluboká propast. Kdyby mne byl zmizelý muž nezachytil, byla bych se do ní zřítla.

Plných deset let jsme jezdili každý rok znovu do Alp a hledali mého záchrance. Nikdy jsme ho už nenašli.

Ale jsem přesvědčena, že ho poznám, až jednou přejdu pozemské hranice. Vím, že byl odpovědí na moje vroucí prosby o pomoc a záchranu, andělem, který mě provází a jehož přítomnost vnímám stále silněji.“

Jako poslední uvádím vyprávění otce mého přítele z dětství, jehož celý život byl poznamenán nezapomenutelným zážitkem za druhé světové války.

„Za války jsem byl strojvůdcem. Moje služba byla v době neustálých náletů na vlaky rizikem pro mne a celou rodinu. Denně jsem se loučil s manželkou a dětmi, a nevěděl jsem, zda je opět uvidím. Prosili Boha o moji ochranu. Ponechal jsem jim jejich víru, ale sám jsem v Boha a Jeho pomoc nevěřil.

Jednoho dne jsem byl určen k jízdě po trati, kterou jsem doposud málo znal. Vracel jsem se s nákladem zpět až v noci, protože nadřizení se domnívali, že ve tmě nemají hloubkové letci dostatečný rozhled.

Asi v polovině cesty jsem upozoroval, že na kolejích před moji lokomotivou tančí průhledná bytost. Zastavil jsem, zkontroloval trať, ale nic jsem nenašel. Jakmile jsem ujel pár kilometrů dál, tanec pokračoval a zdálo se mně, že je stále divočejší.

Zůstal jsem znovu stát, slezl z lokomotivy a šel několik metrů po kolejích dál. Náhle jsem ztrnul. Přede mnou se rozvířala hluboká jáma, kráter, který zůstal neoznačen po výbuchu bomby z minulého dne. Při další jízdě by se vlak do něho zřítla.

Po návratu domů mně manželka vypravovala, že nemohla v noci spát. Rozžehla svíčku a prosila vroucně o moji ochranu.

*Tento zážitek změnil můj život. Věřím ve vyšší pomoc, věřím v Boha, v Jeho lásku a ochranu, která mně byla během dalšího života ještě mnohokrát dokázána. Ztratil jsem strach, nedůvěru, vím, že mám přítele, který mne vede životem.
Otče, děkuji Ti!“*

Lidé si netroufají o svých četných, mnohdy nepochopitelných zážitcích hovořit, aby nesklidili posměch. Ale každý, i když si to neuvědomuje, nosí ve svém nitru poznání, že svět a životy řídí vyšší vůle, než je lidský mozek se svým ohraničeným vědomím. Síla, která se vymyká lidským definicím a kvalifikacím, připravena pomáhat tam, kde končí síla člověka.
„Věřte a bude vám dáno! Hledejte a naleznete!“

Často vidíme svoje spolužijící ne tak, jací oni jsou,
ale jací jsme my sami.

Rozhovor nadřízeného se zaměstnancem:

„Vypadáte unaveně, co je s vámi?“

„Nechci o tom hovořit, vím, že byste mně nevěřil.“

„Co vás napadá, určitě uvěřím tomu, co říkáte!“

„O ne, neuvěříte mně!“

„Určitě tomu uvěřím, spolehněte se. Mluvte!“

„Příliš mnoho jsem pracoval, jsem unavený.“

„Haha, tomu nevěřím!“

Anthony de Mello

Jsme-li schopni poznat životní
podstatu nejmenšího kvítka,
poznáváme celý svět...

Rostliny a počasí

Eckhardt

Předpověď počasí rostlinami, vegetabilní barometrika, je mnohem spolehlivější než výpočty a předpovědi člověka. Hovoří všem srozumitelnou řečí již mnoho hodin před přicházejícími změnami počasí ke každému, kdo si udělá čas pozorovat přírodu.

Vědci jedné americké univerzity objevili, že stromy reagují na meteorologické poruchy již několik dní před jejich příchodem. Od stromů vycházející měřitelné elektrické impulzy se s přicházející změnou počasí mění. Tyto impulzy jsou údajně vyvolávány působením kosmického záření na buněčné tkáně stromů.

Štavel svinuje již hodiny před přicházejícími meteorologickými změnami svoje listy, pampeliška a většina jiných rostlin uzavírají pevně svoje kalichy, jiné rostliny vydávají určitou vůni nebo puch.

Ideálním rostlinným barometrem jsou pupavy. Jsou schopny měřit tlak a vlhkost vzduchu a jsou spolehlivější než mnohé měřicí přístroje. Hygroskopické reakce vykazují i jiné rostliny, na příklad již jmenovaný štavel, pampeliška nebo zahradní fazole, které uzavírají svoje květy již hodiny před přicházejícím deštěm. Některé rostliny otevírají svoje kalichy jen v naprosto suchém vzduchu.

Fiala noční reaguje na změny vlhkosti odoricky. Jakmile přichází změna počasí a blízkost deště, vysílá zvlášť intenzivní vůni.

Ocún, lidově naháček, je schopen vytušit sílu blížící se zimy. Chrání se tím, že svoje cibulky ponořuje mezi 25 až 55 cm do země, podle toho, jak silné mrazy zima přinese.

Zajímavé reakce vykazují i tak zvané kompasové rostliny. Postavení jejich listů a květů směřuje vždy jen na určitou světovou stranu. Nejčastěji na sever nebo na jih. Čekanka obecná, nápadná nádhernými modrými květy kolem polních cest, obrací podélnou osu svých listů jen na sever nebo na jih, jejich plochu

staví svisele, což zabraňuje přílišnému působení světla a vysýchání.

Zřetelné zaměření listů je možné pozorovat i u lociky, žlutě kvetoucího předka našeho zahradního salátu.

Další zajímavou kompasovou rostlinou je šípátka vodní. Dosahuje výšky až 1,25 m. Část svých špičatých listů skrývá pod vodou, část stojí svisele nad hladinou, otočeny výhradně na sever nebo na jih, i když je rostlina přenesena a otočena směrem jiným.

Karel von Linné (1707-1778) sestavil rostlinné hodiny. Rostliny, které otevírají a zavírají svoje kalichy v rozdílné době, seřadil ve formě hodinových čísel, aby udávaly přesný čas:

- 3 h. Měsíček polní
- 4 h. Jitrocel
- 5 h. Pupava
- 6 h. Jestřábník
- 7 h. Locika zahradní
- 8 h. Drchnička rolní
- 9 h. Kozí brada

...
...

Biolog Kessemeier přiznává, že vědomí času u rostliny není doposud vysvětlitelné, ale domnívá se, že otevírání a zavírání květů způsobuje rozdílná citlivost rostlin pro příjem světla a tepla. Květ leknínu se uzavírá již odpoledne namísto před západem slunce jako u většiny rostlin.

Analogicky k hodinám rostlinným existují i hodiny ptačí:

- 2,00-2,30 h. Pěnkavy
- 3,00-4,00 h. Rákosníci
- 3,00-3,30 h. Křepelka
- 4,00-4,30 h. Pěnice
- 4,30-5,00 h. Kos
- od 5.00 h. Vrabci

...
...

To vše jsou jen nepatrné, omezené údaje rozsáhlého poznávání časového cítění v životě přírody. Kdo se dovede s přírodou a jejím životem blíže sžít, osvojí si velké množství dalších poznatků, které ho přesvědčí o moudrosti a kráse životů, o jejichž existenci doposud hlouběji neuvažoval. Člověk se cítí pánem nad všemi a nad vším. Poznáváním doposud neznámého přírodního dění si uvědomí, že je jen částí vzájemně na sobě závislého životního celku, jehož poškozováním škodí především sám sobě. Nepromyšlenou prioritou chemických a technických prostředků ztrácí stále více spojení s přírodou, pružnost a schopnost rychlé regenerace a prožitků oživujících tělo i duši.

V některých zemích jsou používány rostlinné produkty jako detektory lži. V odlehlých provinciích Číny je až dodnes k tomuto účelu používána rýže. Obviněný musí během výslechu žvýkat rýži a později ji vyplivnout na připravenou desku. Zůstane-li rýže suchá, je odsouzen. V opačném případě je propuštěn na svobodu. Podle prastaré čínské zkušenosti není člověk, který lže, schopen vylučovat dostatek slin.

I v Indii vyplivuje obviněný rýži na velké rostlinné listy a je obviněn, zůstane-li suchá.

Tyto metody jsou založeny na poznatku, že ten, kdo lže, je v neustálém vnitřním napětí, které zadržuje a brzdí podvědomě vylučování slin.

Rostliny reagují velmi citlivě i na některé jedy.

Rajčata reagují na přimíšení svítíplynu do vzduchu v poměru 1:200 000 tím, že okamžitě svinou svoje listy, které později uvadnou. Ve druhé světové válce byly tyto poznatky využity a všude tam, kde došlo k obavám před použitím jedovatých plynů, byly postaveny nádoby s rostoucími rajčaty.

Dr. Rudolf Dostál z Brna naproti tomu tvrdil po pokusech z roku 1943, že svítíplyn je pro rajčata výborným hnojivem. Co je správné, nebylo dosud potvrzeno, protože pokusy se svítíplynem byly zastaveny. Známo je mimo jiné, že vojtěška dávala pomocí svítíplynu o 50% vyšší úrodu, ale i cukrovka reagovala zvýšenou úrodou.

Moudrost přírody je příkladem pro harmonii těla i duše, příkladem lásky ke svému Tvůrci, příkladem pokory, věrnosti, vzájemné podpory a pomoci, morálních hodnot, jimž se člověk stále více oddaluje.

Stromy a rostliny jsou životy. Přijímají bolest, cítí chlad, teplo, světlo, vlhkost a sucho, barvy a tóny. Jsou schopny přijímat životní magnetismus člověka ve formě vyzařování z jeho dlaní, ve formě magnetizované vody, ale i formou lidských myšlenek, jimiž jim vysíláme lásku nebo její opak.

Stromy, rostliny a zvířata jsou samostatná životní individua. Jejich životní cesta má stejná zastavení jako cesta člověka: zrození, růst, rozmnožování, stárnutí, nemoci, smrt.

Kdy pochopí lidstvo význam tohoto bratrství, spojující ho se všemi přírodními životy v jednu rodinu, vyšlou od společného Tvůrce?

Rodina je symbolem lásky a vzájemné pomoci. Ale i to se musí někteří z nás ještě učit!

Literatura: Willy Schröder: Pflanzengeheimnisse

Milující srdce je zrcadlem, které nic nepodřídí, nic neodmítá, přijímá, ale nic si nenechává pro sebe.

Anthony de Mello

Vyprávění sebevraha

Podle Adelmy Vay

Zemřel jsem dobrovolně. Věřil jsem, že smrtí skončí zoufalý stav, v němž jsem se nacházel. Neměl jsem dostatek morfia, jehož požívání se stalo jediným cílem a smyslem mého života.

Všechno, co jsem vlastnil, svoji pozemskou existenci, rodinu, majetek, víru, lásku přátelství, čest, hrdost a nakonec i život jsem obětoval jedině touze - morfiu. Jeho působením jsem ztratil veškerou vlastní vůli, vědomí dobra a zla, cti nebo hanebnosti. Krádež a ohrožování ostatních se staly pro mne samozřejmostí, mohl-li jsem jejich pomocí získat drogu, která ovládla plně moje myšlení, cítění a všechnen můj život.

Nikdo mě však nevnímal, nikdo neslyšel mé zoufalé výkřiky, nikdo necítil to hrozné utrpení, které mě dohánělo ke stále větší zoufalosti. Věřil jsem, že sebevraždou dosáhnu konce této bolestné touhy po stále vyšších dávkách drogy, která mě zbavila všeho, co lze nazývat lidstvím.

Konec přišel, ale jen pro moje fyzické tělo. Duševní stav, v němž jsem se nacházel před smrtí, pokračoval se stejnou intenzitou i po smrti hmotného těla v nadzemí dál. Neustálá touha po morfiu mne zabíjela stále znovu.

Po své smrti jsem zůstal na zemi. Nejdříve jsem bloudil Paříží od jedné lékárny ke druhé s nadějí, že se mně podaří v některé z nich najít morfiové injekce, které by mne osvobodily ze stavu, jehož hrůzu dovede pochopit jen ten, kdo jí sám prošel. I moje posmrtná existence byla jediným výkřikem: „Dejte mně morfium, jen jednu, jedinou injekci! Udělám a dám vám vše, co vyžadujete, ale pomozte mně, nemohu bez morfia žít!“

Dnes vím, že sebevražda není řešení pozemských problémů. Stav, v němž se duše sebevraha nachází před smrtí, přetrvává fyzický konec a duše si ho odnáší do nadzemí, kde působí dále. Sebevražda je proviněním proti zákonu života, který nepatří nám, ale jeho Tvůrci. To jsem tehdy ještě všechno nevěděl, protože ve svém až na nejnižší lidskou úroveň pokleslém stavu

jsem nebyl schopen přemýšlet o ničem jiném než o získání morfia.

Většinu času po odchodu ze Země jsem se pohyboval v husté sedé mlze, v níž mě v určité vzdálenosti stále provázela zářící světlá bytost, která však pro mě nic neznamenalala. Dnes vím, že to byl můj duchovní pomocník a přítel, který mne provázel již několik inkarnací a snažil se mě přivést k poznání, které by mne dovedlo blíže Bohu.

Jednou jsem upadl. Tato bytost přišla blíže a odvedla mě do zvláštního prostoru, který byste asi nazvali sanatoriem. Cítil jsem, jak ještě několik dalších světlých bytostí jemně hladí moje astrální tělo. To mne zásobovalo novou životní silou a cítil jsem ulhčení bolestné touhy po morfiu. Žádná z těchto bytostí se ode mne neodvracela s ošklivostí, jak jsem tomu byl zvyklý na Zemi, ale trpělivě, plny lásky vysvětlovaly mně moje chyby, provinění a cestu k jejich nápravě.

Rozplakal jsem se. Láska pro mě byla po dlouhé a těžké době bloudění nejsilnějším hojivým elixírem. S trpělivostí a s porozuměním poslouchali tito andělé moje vyprávění, ačkoliv znali každý krok nejen mého života posledního, ale i životů minulých:

„Byl jsem mladý, pěkný muž, rozmazlován bohatstvím a láskou mých rodičů, kteří mně nebyli schopni nic odmítnout, o co jsem žádal. Dostal jsem hned všechno, co jsem si přál. I mé manželství, obdařené dvěma dětmi, bylo šťastné a naplňovalo moji ženu, mne i moji matku, která žila s námi, životní radostí a spokojeností. Tehdy jsem věřil na Boha, miloval Ho a modlil se k Němu.

Po silném nachlazení jsem onemocněl pakostnicí, provázenou bolestí končetin, kterou jsem nebyl schopen snést. Protože jsem byl zvyklý dostat hned všechno, co jsem si přál, chyběla mně trpělivost svou nemoc léčit a snášet. Lékař, pro kterého jsem se stal stále obtížnější, se rozhodl tišit moje bolesti morfiiovými injekcemi.

To bylo nádherné! Utišovaly ve zcela krátké době nejen moje bolesti, ale vzbuzovaly ve mně i nevysvětlitelnou vnitřní euforii

a doposud neznámé pocity. Nemohl jsem bez nich dále žít. Když lékař poznal můj stav, odmítl mně další injekce předpisovat. Začal jsem hledat jiné prameny, abych utišil mne stále silněji strauující touhu po milovaném morfiu.

Našel jsem je ve společnostech jedinců, kteří mě připravili o celý majetek, o rodinu, kterou jsem opustil a o vše, co činí člověka člověkem. Ztratil jsem veškerou vůli, nebyl jsem schopen na nic jiného myslet jen, jak získat další morfiu. Před ničím jsem neměl strach, vše mně bylo lhostejné, ničemu jsem se nevyhýbal, i sebevětším špatností, jestliže jsem měl naději získat moji vy-touženou drogu.

Nejprve mě zavřeli do ústavu pro duševně choré, kde jsem propadl morfiiovému deliriu, ale odkud jsem utekl. Žil jsem dále jako žebrák, živil se odpadky, ale nic mně nevadilo, pokud jsem měl dostatek morfia. Získat ho však bylo pro mne stále těžší. Když jsem opět jednou dostal větší množství této drogy, použil jsem s velkou chtivostí dávku, kterou jsem nebyl schopen snést. Věděl jsem, že to znamená můj konec, ale bylo mně všechno lhostejné. Nechtělo se mně dále žít.

Domníval jsem se, že smrtí dojde k harmonickému vyrovnání a že budu opět volný. Nevěděl jsem, že ve stavu, ve kterém jsem umíral, zůstanu jako všichni sebevrazi i nadále po celou dobu mně vyměřeného pozemského života a že šířavá touha po morfiu mě bude provázet i v nadzemí.

Často myslím na všechny mladé přátele, kterým posílám prosbu a pravdu, zaplacenou těžkým vlastním utrpením. Chraňte se před požíváním drog. Lebko, velmi rychle a nepozorovaně získávají nad vámi naduládu, jejichž hrůzu si nedovedete představit. Ničí nejen fyzické tělo, ale i duši, která po přechodu do nadzemí potřebuje dlouhou dobu k pročištění a získání dřívější struktury. Kontrolujte svůj život a vyhýbejte se naruživostem! Někdy stačí malá sklenka, cigareta nebo tableta pro zatížení na celý život!

Váš pozemský život má cíle a úkoly, které vyžadují kontrolu nad sebou samým. Tu požíváním drog ztrácíte a propadáte kalu, z něhož se jen málo, velmi málo postižených dostává opět vzhůru.“

„Otče, odpusť mi má provinění a prosím Tě, ochraňuj všechny, kteří jsou slabí a nevědomí víc než nebezpečí, do něhož se dobrovolně vydávají!“

„Nezoufajte, i když víte, že jednou musíte opustit všechno. Smrt ve vás vzbuzuje hrůzu a ta pochází z vaší nevědomosti. Člověk je slabý, protože si namlouvá, že nejdůležitější otázkou života a světa je smrt. Neví a nesnaží se pochopit, že smrt není konec, ale další život. Smrt je cesta do říše míru.

Nezapomeňte, že co se na Zemi zrodí, musí zemřít. Ale láska a pravda jsou věčné. Rozžehněte v srdcích lásku ke všem tvorům, buďte vytrvalí a bdělí, žijte čistě a opravdově. Jen ti, kteří rozžehují světlo dobra, lásky a pravdy dosáhnou cíle. Milujte všechno živé jako sebe sama.“

Buddha

Rozumové myšlení, inspirace, intuice

Pro harmonický průběh životních procesů potřebuje člověk potenciály, vycházející z myšlení. Jejich výrazovým prostředkem jsou slova a skutky. Umožňují dorozumění a pochopení lidí při vzájemném styku a při plnění zákonitostí denního života.

Lidské myšlení je převážně myšlením rozumovým, částečně inspirací, vzácně intuicí. Inspirace a intuice jsou druhy vnuknutí. Myšlenky a rozumové vědomí jsou skutečnosti reálné. Abstraktní myšlenky bez konkrétní, konstruktivní substance by nebylo možné ukládat v lidském podvědomí, které kóduje nescíselné množství myšlenek, čekajících na příhodný impuls, na oživení, aby ve spojení s novými myšlenkovými procesy sloužily právě probíhajícím životním problémům. Člověk nazývá jejich působení zkušenostmi nebo takzvaným „*aha-procesem*“.

Myšlenky nelze zničit. Jakmile je ve svém vědomí přijmeme, rostou a rozpínají se do celého kosmu, kde uvolňují pozitivní nebo negativní vibrace. Každý národ vykazuje sociální, kulturní a etické hodnoty, odpovídající myšlení jeho obyvatel.

Jsme to, co myslíme a hodnotami svých myšlenek formujeme i svoje okolí. Hodnoty myšlení jsou ovlivňovány vyspělostí a rozdílně vyvinutou individualitou ducha.

Vše, co přijímáme působením vyšších nebo nižších astrálních sil, je *inspirace*. Vychází od člověku neviditelných bytostí, negativních i pozitivních. Ale i od tak zvaných mágů, zaklínačů, čarodějů, v pozitivním smyslu od léčitelů a podobně.

Mnozí jmenují nesprávně příjem této energie intuicí. *Intuice* je projevem jen vysoce vyvinutého ducha, který je schopen přijímat impulsy z nejvyšších duchovních sfér. K tomuto vývojovému stupni se však dopravuje jen mizivý počet pozemských obyvatel.

Inspirace pozitivní i negativní přijímá většina lidí zcela nevědomě. Považuje je za myšlenky vlastní a přijímá je bez nutné kontroly a přemýšlení o jejich dobrém nebo méně dobrém

zaměření. Nejlepší obranou je důsledná myšlenková kontrola a odmítnutí nedobrych myšlenek již při jejich zrodu.

Vědomý příjem inspirací uskutečňují sensitivně nadaní jedinci, nazývaní *média*. Hodnotu médií lze přirovnat k nástroji, který je schopen harmonických tónů jen tehdy, je-li správně naladěn. Čistota a kvalita inspirací jsou podmíněny charakterovou zralostí média, morální čistotou jeho života, hodnotou přípravy na mediální činnost, ale i jeho zdravotním stavem. Ten hraje rozhodnou úlohu při zajištění dostatečné rezervy životní síly, ódu, který je pro mediální činnost nutný.

Většině lidstva se mohou projevat neviditelné astrální bytosti pomocí životní síly a tělesných orgánů média a předávat svá mediální sdělení. Po ukončení seance je použitá životní síla médiu nahrazena, ale jen vyššími, čistými bytostmi. Při spiritistických seancích s nízkým astrálem nahrazena není.

Mediální aktivita se projevuje písemnou formou, formou řeči a inspirací. Kvalita předaného materiálu je, jak již bylo řečeno, ovlivňována etickou úrovní média, čistotou jeho charakteru, vývojovým stupněm jeho ducha, hloubkou transu, ale i čistotou vibrací přítomných posluchačů a ještě dalšími aspekty.

V současné době se cítí mnoho jedinců povoláných roznášet mezi lidi inspirace astrálního světa. Vycházejí většinou z nízkých sfér s cílem ovládnout duši člověka. Pro svůj vnitřní růst nepotřebujete senzace a pochybná proroctví, ale morální čistotu a boj proti vlastním slabostem, které vám blokují cestu k harmonii života a vlastní duše.

„Věříte na štěstí?“

„Samozřejmě! Jak bych si mohl jinak vysvětlit úspěchy ostatních?“

Anthony de Mello

Univerzum – živý organismus, v němž mají svoje místo různé formy kosmického vědomí, od nejnižšího až k nejvyššímu vývojovému stupni, podle rozhovoru anglického biologa Ruperta Shel-drake:

„Cílem mého poznání bylo a je prorazit stěnu mínění většiny lidstva o přírodě jako mechanismu bez pocitů a vnitřního života, mechanismu, který lze řídit a nastavovat podle vůle člověka.

Hledal jsem a celý život hledám paradigma, které by ve vědomí člověka vytvořilo nový obraz přírody, životního celku celého univerza.

První se oprostila od ustrnulého nazírání na přírodu jako mechanismus ne biologie, ale fyzika tím, že oproti starému determinismu – nebo, jak bych řekl, představám o začátcích, předurčení a mechanických zákonitostích Země a jejich životů – začala sledovat reálné představy Země živé.

Život představuje kreativní vědomí. Toto tvrzení vzbuzuje otázku, zda i sluneční soustavy, galaxie a planety mají vlastní živé vědomí tak jako červ, bakterie, rostlina nebo člověk. Je vědomí kosmu vyšší než vědomí člověka?

Přírodní věda odmítá tuto domněnku jako málo pravděpodobnou. V křesťanství, v židovských tradicích a v poznacích dalších světových kultur existují pevné představy o vyšším kosmickém vědomí, vysoce nadřazeném vědomí člověka. Toto vědomí nazýváme vědomím Boha, který je stvořitelem, udržovatelem a vývojovou silou veškerého života. Různé kultury mají o něm své představy, ale všechny jsou omezovány hranicemi lidské představivosti a proto Ho člověk není schopen pojmout v jeho pravé podstatě a podobě.

Jsem přesvědčen, že všechna vesmírná vědomí tvoří celek vzájemně na sobě závislý. Vědomí určité galaxie je závislé na jejím vztahu k ostatním galaxiím, hvězdám a slunečním systémům. Vědomí Slunce si můžeme představit jako sluneční energii, rozpínající se přes celý sluneční systém. I vědomí člověka nezůstává uzavřeno jen v jeho mozku a srdci, ale spojuje se s celým jím vnímaným světem a se všemi ostatními životy, čímž dochází ke

vzájemnému prolínání a doplňování životního celku, a tím k jeho růstu a vývojové tendenci.

Stejně jako dochází ke spojení člověka s vědomím nejvyšším cestou pročišťování a plné akceptace i níže vyvinutých vědomí ostatních, dochází k poznání vzájemné závislosti a existence člověku doposud neznámých vědomí kosmických.

Naučme se vnímat a respektovat individualitu každého života a jeho vědomí bez rozdílu vývojového stupně. Nejsme-li doposud schopni poznat jeho pravý základ, respektujme alespoň právo na jeho existenci, bez níž bychom nebyli schopni existence vlastní.

Vše je zákonitě řízeno vědomím nejvyšším, jehož geniální potenci a inteligenci si nejsme schopni představit.

Čím více poznáváme, tím více si musíme přiznat, jak málo víme o životech stojících vývojově výše i níže v poměru k nám samým. Člověk, který se dlouhá léta domníval, že jen on sám je pánem vesmíru, se musí vrátit k pokoře a díkům vůči vědomí Nejvyššího, ale i vůči vědomím nižším, vůči přírodě, která nás obohacuje a umožňuje našemu tělu existenci, růst a vývoj nejen ve smyslu fyzickém, ale i nadfyzickém.“

Literatura: ESOTERA 12/98

Poselství mudrců.

„Cítím se tak dobře, protože svět je v pořádku! Chyba! Svět je v pořádku, protože se já cítím dobře!“

Anthony de Mello